

Guinovart, *in memoriam*

Daniel Giralt-Miracle

Acadèmic de número. daniel@giralt-miracle.com

El passat 12 de desembre va morir a 80 anys, viscuts intensament, Josep Guinovart, un artista de personalitat inconfusible, creativament però també humanament. Contrari a qualsevol fórmula estereotipada, tota la vida va lluitar contra els *ismes* i va bastir una carrera contra els arquetipus. Pintor, dibuixant, gravador, il·lustrador, escultor, escenògraf, ceramista, tapisser, cartellista, les seves obres són espais oberts, que intenten implicar l'espectador en els temes que ens proposava, generalment lligats a l'actualitat més immediata o a cavil·lacions sobre la condició humana, i respiren frescor i espontaneïtat. En elles el color –particularment les gammes de blaus, vermells, negres i ocres–, és el protagonista i els signes i els símbols juguen un paper transcendental.

Al llarg de més de seixanta anys de vida professional, Guinovart es va moure amb tota naturalitat en el territori que fluctua entre la figuració i l'abstracció, la matèria pictòrica i el collage, la realitat integrada i la realitat interpretada, sempre replantejant-s'ho tot de nou per buscar altres camins i noves respostes i, per això, fins i tot en les seves últimes obres, seguia emprant elements procedents del món natural i del món artificial, amb què indistintament ens mostrava el domini que tenia dels materials, fossin matèria pictòrica o terres, llavors, rostolls, fulles seques, troncs, fustes cremades, closques d'ous, fragments ceràmics, objectes trobats, paraules, xifres, icones... amb què atorgava a la superfície pictòrica una tercera dimensió que li donava nova vida i profunditat temàtica i compositiva.

És habitual que en parlar de Guinovart s'ahludeixi al fet que és una de les figures més destacades de l'art català del segle XX, que va transitar d'una figuració ingenuista cap a una abstracció lírica de fort arrelament tellúric, del seu “nou realisme” –que no deixa de ser un pop autòcton–, en el qual incorporava elements de la vida quotidiana, com escales, somiers, galledes, bombetes, o de la seva versió del collage directament vinculada a la natura, resultat de l'experiència viscuda durant els anys de la guerra a casa dels seus avis a Agramunt. Així mateix, sovint es parla de l'exaltació que va fer al llarg de la seva vida del color blau, derivada de la seva identificació amb el Mediterrani (Castelldefels, Cap de Creus, Cadaqués, les Balears, les illes gregues, Tunísia, etc.) o se subratlla la seva projecció internacional, a través de la seva participació en les grans biennals (Sao Paulo, Alexandria, Venècia, etc.) i les fires d'art europees o es remarca la importància dels premis que li van ser atorgats (Premi Ciutat de Barcelona, els dos Premis Nacionals d'Arts Plàstiques, el de la Generalitat de Catalunya i el de l'Estat espanyol), i també és comú parlar de la seva bonhomia, la seva sensibilitat social, la denúncia que sempre va fer amb la seva obra de les injustícies i el seu compromís amb el nostre país, la nostra cultura i la llibertat, tret pel que estic segur que volia ser recordat.

Tot i així, voldria ressaltar que aquest company nostre (va ingressar en aquesta corporació com a Membre d'Honor el 2004) era després per naturalesa, com ho constata el fet que al llarg dels anys va anar fent successives donacions al poble d'Agramunt, cosa que va permetre configurar la col·lecció permanent de la Fundació Espai Guinovart que es va inaugurar el 1993 i on, gràcies a la seva generositat, ens podrem retrobar amb la seva obra.

16 de gener del 2008